

ik en
Louise

PHEBE RASCH

Andere boeken van Phebe Rasch:

Toen de walvissen kwamen (6+)

Prim (young adult)

Het land van Morion (10+)

Phebe Rasch

Ik en Louise

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: psychologie, persoonlijkheidsstoornis, rouw, herstel na een trauma

NUR 285

ISBN 978 90 448 4270 8

D/2021/4124/256

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.phebe-rasch.nl

1

R

Voor Louise

Vergeef me hoe ik was.

Ik loop over paden van herinnering.

Ik ben hier om afscheid te nemen.

*Ik ga een tocht beginnen, alleen,
en neem weinig met me mee.*

Eens komt de dag

dat ik weer naast jou sta.

Maar dan anders, zoals ik nu ben.

*Ik weet dat je wacht en naar me lacht,
achter een scheidslijn van spinnendraad.*

Ze liepen over de stoep langs hoge herenhuizen. De tuintjes zagen er verzorgd uit, zonder dorre bladeren of mos tussen de tegels. Naast de meeste deuren hing een naambordje.

Louise keek er niet naar. Ze rende vooruit, zoals ze altijd deed. Ronja hield mama's hand stevig vast. Ze hadden een afspraak in een van deze huizen, op nummer 39. Een onheilspellend getal vond Ronja het. Een grensgetal.

Louise stopte voor de stenen trap van zes treden met bovenaan een donkergroene deur. 'Mag ik aanbellen?'

Ze had geen benul van waar ze naartoe gingen, maar Ronja voelde de spanning in mama's hand.

Een doffe toon gaf aan dat ze de deur zelf konden openduwen. 'We wachten hier tot de dokter ons komt halen,' zei mama en ze ging een wachtkamer binnen.

Tegen de muur stonden stoelen in een rij. Ze waren van plastic met een open rugleuning. Louise vroeg niet of ze op mama's schoot mocht, daar vond ze zichzelf te groot voor. Ze liep naar de tekenspullen die in een hoek op een tafeltje lagen en begon te tekenen. Dat wilde Ronja ook wel, maar ze deed het niet. Een oude vrouw glimlachte naar Louise.

De man die hen kwam halen zag er niet uit als een dokter. Hij droeg gewone kleren en in zijn kamer stond geen onderzoekstafel. Ronja verborg zich zo lang mogelijk achter mama's rug. Ze waren hier voor haar, dat wist ze.

'Hoi Ronja,' zei de arts. 'Ik ben dokter Veenendaal. Ik ga je niet lichamelijk onderzoeken, maar wil je alleen een paar vragen stellen. Vind je dat goed? Ik blijf hier zitten en jij mag daar blijven waar je nu zit, naast je mama.'

Aan de andere kant van het bureau keek Ronja naar dokter Veenendaal. Hij was lang en dun.

'Begrijp je een beetje waarvoor je hier bent?' vroeg hij.

Ronja dacht aan wat mama van tevoren tegen haar had gezegd. Het bracht haar in de war. Daarom antwoordde ze: 'Omdat papa weg is.'

Mama keek geschrokken opzij. Tegen de dokter zei ze daarna dat Ronja vijf was toen hij wegging en dat ze niets meer van hem wist.

Dokter Veenendaal keek van mama naar Ronja en per ongeluk keek Ronja niet weg.

'Zou ik haar toch even alleen mogen spreken?'

Mama hield haar handen voor haar gezicht en Ronja wist dat ze probeerde niet te huilen. Mama stond op en pakte haar handtas. 'Ik kom zo terug.'

Ronja bleef roerloos zitten.

Louise mocht bij haar blijven. Zij speelde met de stenen

poppetjes die op het bureau stonden. Louise kon haar steunen nu mama weg was.

'Zijn jullie zusjes?' vroeg dokter Veenendaal.

Ronja knikte en haalde diep adem.

'Hoe oud zijn jullie?'

'We zijn allebei negen.'

'Een tweeling dus.'

'Nee, dat niet.' Ronja keek naar Louise en verwachtte dat ze bij haar kwam staan, maar ze draalde bij de tafel.

Louise is pas later bij ons gekomen.

'Spelen jullie veel samen?'

'Ja.'

'Hebben jullie ook weleens ruzie?'

'Heel soms.'

Louise luisterde niet naar wat er gezegd werd. Ze keek onder het bureau, alsof ze iets zag lopen en het maakte Ronja onrustig. Ze volgde Louises blik en zag de schoenen van de dokter. Zwarte schoenen met grijze sokken.

'Ronja,' zei hij. 'Wil je hier eens kijken?' en hij legde kaarten neer waar iets op getekend was. Een van de kaarten toonde twee kinderen die een bal overgooiden. Op een andere kaart was een kind alleen en de derde was wit.

'Zou jij op de lege kaart willen tekenen wat daar gebeurt?'

Dokter Veenendaal pakte een doosje potloden. Ronja keek ernaar, maar elke spier in haar lijf raakte gespannen. Alle

kleuren lagen door elkaar. Ze wist welke kleur ze wilde, maar eerst legde ze de potloden goed, met rood vooraan, daarna oranje, geel, groen, blauw, en paars zoals de kleuren van de regenboog.

Met rood tekende Ronja van links naar rechts een lijn op de witte kaart – langzaam, met stevige druk, zodat de lijn recht werd en er geen trilling in kwam. Ze stopte op tijd, zodat het potlood de tafel niet raakte.

‘Wat betekent die lijn?’ vroeg dokter Veenendaal.

‘De kinderen mogen niet met elkaar spelen.’

Het antwoord leek alle andere vragen overbodig te maken en plotseling voelde Ronja kramp in haar buik. Het was de buikpijn die ze vaker had, maar nu nog erger. ‘Ga mama halen,’ zei ze tegen Louise.

Louise deed wat Ronja zei.

Mama kwam meteen, gehaast, bezorgd. Ronja kroop op haar schoot en klemde haar armen stevig om haar nek. Ze hoorde niet wat mama met dokter Veenendaal besprak, maar toen ze weggingen, zag Ronja dat mama een nieuw afsprakenkaartje in haar tas stopte.

R

Met haar gezicht naar de muur en de dekens hoog opgetrokken, lag Ronja de volgende ochtend in bed. Ze luisterde naar mama, die van de badkamer haar slaapkamer in liep, voor de derde keer zei dat ze eruit moest komen en het gordijn half opendeed.

‘Ik voel me niet lekker,’ zei Ronja met een zwakke stem.

Mama zuchtte, legde haar hand even op Ronja’s voorhoofd, maar zei dat ze geen koorts had. ‘Kom, een kopje thee zal je goed doen. Het is bijna weekend.’

Ronja bleef liggen en perste tranen uit haar ogen. Ze kon vandaag echt niet naar school. ‘Ik heb zo’n hoofdpijn,’ zei ze.

Een stilte, een tweestrijd. Mama had ook vaak hoofdpijn. ‘Blijf dan maar een dagje thuis.’

Het gordijn ging weer dicht. Mama zette een glas water op het nachtkastje en sloot de deur daarna geruisloos.

Twee uur bleef Ronja in bed. Haar lichaam paste zich aan en ze kreeg echt een zwaar hoofd. Ze voelde zich ook slap, maar dat kwam waarschijnlijk door de honger.

Om negen uur liep ze langzaam de trap af. Ze hield zich rustig en zei weinig. Mama prakte een banaan op een geroosterde boterham en zette thee. Op tafel lagen zoals altijd lappen stof

met daarnaast de naaimachine. Mama had een eigen atelier. Ze maakte zelf kleren: wijd vallende sweaters, of juist lange smalle jurken, kleding voor een speciale avond, een bruiloft, of een dansschool. Alles kon op aanvraag.

In de stilte die ze om zich heen had, speelde Ronja op het vloerkleed voor de bank. Louise was wel naar school.

Ronja zat op een andere school, een veel minder leuke school. Die van Louise was eerder uit, bij haar zaten evenveel meisjes als jongens in de klas en ze had een lieve juf. Het gebeurde niet vaak dat Ronja boos was op Louise, ze vertelden elkaar altijd alles. Maar die dag was Ronja wel boos, want Louise had haar niet geholpen bij dokter Veenendaal. Ze liet Ronja alleen antwoorden op al zijn vragen. Daarom schreeuwde Ronja 's avonds tegen mama. 'Ik wil niet meer terug naar dokter Veenendaal!' en ze huilde zo hard dat haar ogen pijn deden.

Mama troostte haar en zei dat ze erover zou nadenken.

De boosheid zakte, maar vanbinnen was Ronja kapot. Was dit wel wat ze wilde? Misschien kon dokter Veenendaal haar helpen. Haar hoofd was een kluwen draad met honderd knopen.

R

De dromen kwamen terug. Dromen waardoor Ronja midden in de nacht wakker werd met opgetrokken schouders. Ze durfde haar ogen niet open te doen om het lichtknopje te zoeken, maar de nachtmerries gingen door als ze in het donker bleef.

Van mama moest ze 's avonds kleren klaarleggen die ze de volgende dag naar school aan wilde. Zo was er 's ochtends geen gedoe. Samen met Louise paste ze altijd dingen die ze niet vaak droeg. Dan voelde ze zich nieuw.

Maar als Ronja wakker werd, stonden de kleren haar opeens niet meer. Te lang bleef ze besluiteloos voor de kast staan en dan vertrokken ze weer met haast naar school.